Akkasid kõhe kõiki nurki ja kolki läbi nuuskima õtsima. ei leiä kedägi, ahju alle, ei tuld meestel meelegi wahti. —

Kui õtsides kedägi ei leidäned, akkasid naad hüüdma: „tule lagedale sa wööras, öled kes sa öled, noor ehk wana naiste rahwas wai meeste rahwas, armu, armu anname sulle; ja jääme kindlast oma sõna pidama." —

Lapsuke üijab ahju alt wastu: „Tuleksin üwa meelega lagedale a ei ilge (julge) tulla, ma ölen ihu ilge alasti!"

Üks neist kolmest ants taale ühe rüde sinne, selle ga kattis ta ihu kinni ja tuli lagedale. —

Meeste imestus öli suur seda iludust nähes, midä neie ees praiga seisäs. Irmu, uhastuse ja wäsimuse perast kahwatand palgil seisis nüüd jälle soojusse ja wööra meeste ees seismise perast ime ilus örnas punadus, see tegi teda kena kewadise öije saarnatseks. — Lühidelt ja targalt rääkis ta oma elo saatuse meestele, need said ka see läbi lügutud, lubasid tema oma warju ja hoole kandmise alle wötta, ja töatasid temäle igate wüsi head püüda teha ja tema eest muret kanda. —

Pääle nende kolme, sääl majas ka kedägi ei öld, Need kolm meest eläsid siin sugäwäs metsa laanes ja toitsid oma pead rööwimisega.

Nii kui nähä, waine, emäst ära põlgdud laps johtos röörwlite maja ja leis röörwlite juures enämb alastust ja armu kui emä juures! —

Mönda aastat eläs ta neie juures, tegi neile süüja pesi rüded ja tegi muud tarwilist tööd. —

Töised ölled ka wäga armulised töse wasta; ka tooned alati kõige sugusid kingitusi ja ilusaid asju nii et wiimaks selle eloga näis üma röömus olema. —

A aiga möödä idanend emä südämes see möte: minu tüttär elab alles: ja sedä ei wöi ma mitte sallida! —

Ta lasi ilma targa nõija moori oma juure kutsuda, ja ütleb: „Kas sa wöid teedä omas tarkusses, kas minu tüttär töeste weel elab ja kus ta elab?" See pruugib oma nõiduse kunsti ja ütleb: „Juh töeste, ta elab alles ja ma saan ka tädä kättä, kui peaks tarwis ölema."